

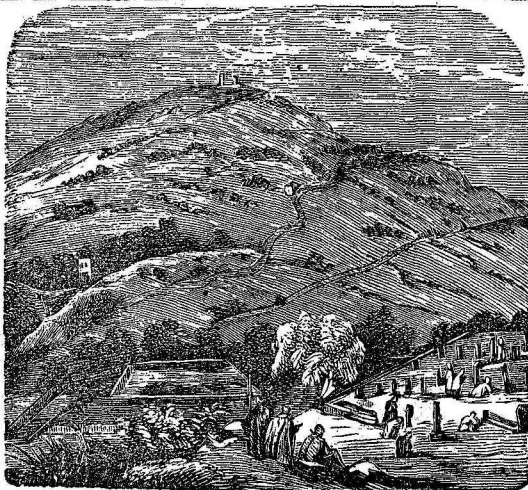

«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ 27
ΑΡΙΘ. 64.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1873.

Τιμή ἑτησία, Ἀθηνῶν λ. 50
" " Ἐπαρχιῶν " 60
" " Τουρκίας ὑρ. 1,00

ΤΟ ΟΡΟΣ ΤΩΝ ΕΛΑΙΩΝ.

Τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν κεῖται πρὸς ἀνατολάς τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ χωρίζεται ἀπ' αὐτῆς διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ Ἰωσαφάτ, διὰ τῆς ὁποίας ρέει ὁ χεῖμαρρος τῶν Κέδρων· διαιρεῖται δὲ εἰς 4 κορυφὰς καὶ εἶναι 2,500 πόδας ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Ἡ μία τούτων ὀνομάζεται Γαλιλαία, διότι ἐσφαλμένως ὑποτίθεται ὑπὸ τῶν κατοίκων, ὅτι ἐκεῖ ὁ ἄγγελος ἐστάθη καὶ εἶπε πρὸς τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ. «Ἄνδρες Γαλιλαῖοι» ἢ ἄλλη τῆς Ἀναλήψεως· ἢ τρίτη τῶν Προφητιῶν, ἐνέκχ περιέρρου τινὸς κατακόμβης ὀνομαζομένης τῶν Προφητῶν καὶ ἡ τετάρτη Ὅρος τοῦ Παροργισμοῦ, διότι ἐπ' αὐτοῦ ὑποτίθεται, ὅτι ἐτελεῖτο ἡ λατρεία τοῦ εἰδώλου τοῦ Σολομῶντος.

Τὸ νεκροταφεῖον τῶν Ἰουδαίων κεῖται ἐπὶ τῆς κατωφερείας τῆς ἀντικρυ τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ τινες τῶν ἐκεῖ τάφων ὀνομάζονται τοῦ Ζαχαρία, Ἰωνᾶ, Ἰωσαφάτ, ἰδίως ὁ μὲν ὁ τοῦ Ἀβεσσαλώμ.

Τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν ἦτο περίφημον εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, διότι ἐπ' αὐτοῦ ἀνυπόδητος καὶ ἀσκεπὴς τὴν κεφαλὴν ἀνῆλθεν ὁ Δαβὶδ φεύγων ἀπὸ τῆς συνωμοσίας τοῦ Ἀβεσσαλώμ— καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὁ Σολομὼν ψυχοδόμησε παλάτιον διὰ τὰς παλακίδας του κλ.

Ἐτι περιεργότερον ἐστάθη ἐν τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ, διότι ἐκεῖ διενυκτέρευσε πολλάκις ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, μὴ ἔχων οἰκίαν ἰδίαν ἐν Ἱερουσαλὴμ— διότι ἀπ' αὐτοῦ κατέβη καὶ εἰσῆλθεν ἐν θριάμβῳ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πλῆθους, κράζοντος, «ὦσανά, ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.» διότι ἐπ' αὐτοῦ καθημένος προεῖπε τὴν παντελῆ καταστροφὴν τῆς Ἱερουσαλὴμ,— διότι εἰς τὸν κῆπον τῆς Γεθσημανῆ, ὅστις ἦτο παρὰ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς τοιαύτην μυστηριώδη ἀγωνίαν, ὥστε «ὁ ἰδρὼς αὐτοῦ ἔρρεεν ὡσεὶ σταγόνες αἱματος.» Ἐνταῦθα παρεδόθη διὰ φιλήματος ὑπὸ τοῦ Ἰούδα καὶ ἐγκατελείφθη ὑπὸ δλων τῶν μαθητῶν του. Ἐντεῦθεν τέλος ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἐνώπιον τῶν ἐκπεπληγμένων μαθητῶν του· καὶ ἐπ' αὐτοῦ θέλουν σταθῇ οἱ πόδες του, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δευτέρᾳ αὐτοῦ παρουσίᾳ.

ΚΕΔΡΟΣ.

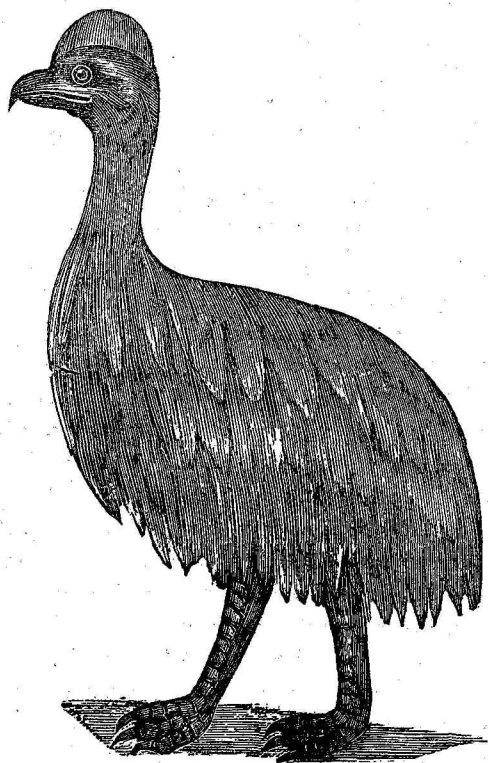
Ἡ κέδρος εἶναι δένδρον ἀνῆκον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν κυπαρισσοειδῶν — ἀλλὰ τὰ φύλλα της εἶναι λεπτοφυέστερα καὶ σκούτερινότερου πρασίνου χρώματος.

Ἡ κέδρος ἀναφέρεται πολλαχοῦ τῆς Γραφῆς διὰ τὸ ἀειθαλὲς καὶ διαρκὲς αὐτῆς, καὶ διὰ τὴν σκληρότητα καὶ καλὴν ποιότητα τοῦ ξύλου της. Τὰ διὰ τὸν Ναὸν καὶ τὸ παλάτιον τοῦ Σολομῶντος ξύλα ἦσαν ἐκ κέδρου. Ἐκ κέδρου κατεσκευάζον καὶ τὰ ξύλινα ξόα-

να ἢ εἰδωλά των οἱ Ἑθνικοὶ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, διὰν περιέπιπτον εἰς εἰδωλολατρείαν.

Τὸ Λιβάνιον ὄρος τὸ πάλαι ἤτο περίφημον καὶ διὰ τὰς κέδρους του—δάση μεγάλη τῶν δένδρων τούτων ἐκάλυπτον αὐτό. Ἦδη ὅμως μόνον 300 περίπου εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου, τινὰ τῶν ὁποίων ἔχουσι 40 ποδῶν περιφέρειαν.

Ἡ κέδρος ἀγαπᾷ τὸ ψῶχος, θθεν καὶ φύεται ἐπὶ τῶν χιονοσκεπῶν τοῦ ὄρους μερῶν· εἶναι δ' ὡς ἡ κυπάρισσος ὀρθία, ἀλλ' οἱ κλάδοι της μακρύτεροι, ὥστε σχηματίζουν ὠραίαν καὶ μεγάλην σκιάν.

ΣΤΡΟΥΘΙΟΝ ΚΑΣΣΟΥΑΡΙΟΣ.

Τὸ ἐν τῇ προκειμένη εἰκονογραφίᾳ πτηνὸν εἶναι πολλὸ ὅμοιον μὲ τὴν στρουθοκάμηλον καὶ αὐτόχθον τῆς Ἰνδίας· καὶ ἐν γένει τῶν νοτιοανατολικῶν μερῶν τῆς Ἀσίας.

Τὸ πτηνὸν τοῦτο δὲν φαίνεται, ὅτι εἶναι μεγάλης χρησιμότητος εἰς τὸν ἄνθρωπον· διότι καὶ σάρκα μέλαιναν καὶ σκληράν ἔχει καὶ φωνὴν δυσάρεστον καὶ τὰ ὠά του εἶναι ὀλίγα, καὶ δυσκόλως ἡμερώνεται. Ὅθεν συλλαμβάνεται καὶ φυλάττεται μόνον εἰς τοὺς ζωολογικοὺς κήπους.

Ἡλικιωθέν εἶναι πλέον τῶν δύο πηχῶν τὸ μῆκος ἀπὸ τοῦ ράμφους μέχρι τῆς οὐρᾶς.—Ἡ θήλειά γεννᾷ τρία ὠά, καὶ ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει τὰ σκεπάζει μὲ ἄμ-

μον καὶ κάθηται ἐπ' αὐτῶν μόνον τὴν νύκτα, τὴν δὲ ἡμέραν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἀναπληροῦν τὴν θερμότητά της. Ἐξημερωθεῖσα ὅμως κάθηται ἐπ' αὐτῶν 28 ἡμέρας.—Ἐν πρῶτον πτηνὸν τοῦ εἴδους τούτου μετεφέρθη εἰς Εὐρώπην ὑπὸ τῶν Πορτογάλων τῷ 1597.—

ΖΗΝΩΝ Ο ΣΤΩΙΚΟΣ.

Ὁ Ζήνων ἐγεννήθη εἰς τὸ Κίτιον, πόλιν τῆς νήσου Κύπρου. Ἐρχόμενος δὲ εἰς Ἀθήνας ἐναυάγησε πλησίον τοῦ Πειραιῶς καὶ χάσας ὄλην αὐτοῦ τὴν παριουσίαν ἀνέβη εἰς τὴν πόλιν, ὅπου προσεκολλήθη μαθητῆς εἰς τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον Κράτητα.

Ἄλλ' ἀκολουθῶς ἀποσπαθείς ὁ σεμνὸς Ζήνων ἀπὸ τοῦ Κυνικοῦ φιλοσόφου· ἀποκατέστη ἀρχηγὸς νέας φιλοσοφικῆς σχολῆς, ἣτις ἐπωνομάσθη Στωικὴ ὡς ἐκ τῆς Ποικίλης Στοᾶς τῶν Ἀθηναίων ὅπου συνήθως ἐδίδασκεν. Ἦτο δὲ ἡ Ποικίλη Στοὰ λαμπρότατον κτίριον κατεστολισμένον διὰ τῶν ὠραίων εἰκόνων τοῦ Πολυγνώτου καὶ ἄλλων ἐνδόξων ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος. Τὴν σήμερον δὲν σώζεται ἐν Ἀθήναις οὐδὲν ἔχγον τῆς ποικίλης στοᾶς, ἐκτὸς τῆς τοῦ Ἀδριανοῦ Ῥωμαίου αὐτοκράτορος.

Τόσον δὲ εὐφραίνεται ὁ Ζήνων ἀπὸ τὴν ἡθικὴν σπουδὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ὥστε πολλάκις εὐχαρίζεται τοὺς ἀνέμους, οἵτινες διὰ τοῦ ναυαγίου τὸν κατέστησαν πτωχὸν καὶ οὕτως ἠνάγκασαν αὐτὸν ν' ἀφιερῶθῃ εἰς ἡθικὰς καὶ φιλοσοφικὰς μελέτας.

Ὁ Ζήνων ἀπέφευγε τὴν πολυφαγίαν, τὰ συμπόσια, τὰς σωματικὰς ἡδονὰς καὶ ἀσωτείας, τὴν πολυλογίαν καὶ τὴν οἴησιν· ἐδίδασκε δὲ τὴν ἀρετὴν οὐχὶ μόνον διὰ τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς σεμνῆς καὶ ἐναρέτου διαγωγῆς του. Τόσον δ' ἐγκρατὴς καὶ σώφρων ἦτον ὥστε οἱ Ἀθηναῖοι ὁσάκις ἤθελον νὰ ὑπερπαινέσωσι τινα διὰ τὴν σωφροσύνην του παροιμιωδῶς ἔλεγον ὅτι εἶναι καὶ Ζήνωνος ἐγκρατέστερος.

Εὐρεθείς ποτε εἰς γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον παρευρίσκοντο πρέσβεις τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου, δὲν ὤμλησε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος. Ἐρωτηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν πρέσβεων τί νὰ εἴπωσι περὶ αὐτοῦ πρὸς τὸν βασιλέα των; Ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ πᾶρχει ἐν Ἀθήναις καὶ ἄνθρωπος ἡξέουρων νὰ σιωπᾷ.

Οἱ Ἀθηναῖοι, ἂν καὶ μὴ Ἀθηναῖον, καὶ ζῶντα ἐσεβάσθησαν καὶ ἡγάπησαν τὸν Ζήνονα καὶ μετὰ θάνατον τὸν ἐτίμησαν· διὰ τῶν διδασκαλιῶν του καὶ μάιστα διὰ τοῦ ἐναρέτου βίου του ὠφέλησεν οὐσιωδῶς τὴν νεολαίαν τῶν Ἀθηναίων.